

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Lukáš 23:13-17 ¹³Pilát svolal velekněze, vůdce a lid ¹⁴a řekl jim: “Přivedli jste mi tohoto člověka, že podněcuje lid ke vzpouře, a hle, když jsem ho před vámi vyslechl, nenalezl jsem na tomto člověku nic, z čeho jej obviňujete. ¹⁵Ale ani Herodes ne, neboť ho poslal zpět k nám. A hle, neučinil nic, za co by zasluhoval smrt. ¹⁶Jakmile ho tedy potrestám, propustím ho.” ¹⁷[O svátcích jim totiž musel propouštět jednoho vězně.]

Jan 18:33,36-39 ³³Pilát tedy opět vešel do vládního paláce, zavola si Ježíše a řekl mu: “Ty jsi král Židů?” ... ³⁶Ježíš odpověděl: “Mé království není z tohoto světa; kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji strážci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; ale mé království není odtud.” ³⁷Pilát mu řekl: “Jsi tedy král?” Ježíš odpověděl: “Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.” ³⁸Pilát mu řekl: “Co je pravda?”

A když to pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: “Já na něm žádnou vinu nenalézám. ³⁹Je u vás zvykem, že vám o velikonocích propouštím jednoho vězně. Chcete tedy, abych vám propustil krále Židů?”

Like the bellowing of wild beasts came the answer of the mob, “Release unto us Barabbas!” Louder and louder swelled the cry, Barabbas! Barabbas! Thinking that the people had not understood his question, Pilate asked, “Will ye that I release unto you the King of the Jews?” But they cried out again, “Away with this Man, and release unto us Barabbas!” “What shall I do then with Jesus which is called Christ?” Pilate asked. Again the surging multitude roared like demons. Demons themselves, in human form, were in the crowd, and what could be expected but the answer, “Let Him be crucified”? DA 733.2

DA – Touha věků 733.2 Dav řval jako divá zvěř: **Lukáš 23,18** „Propust' nám Barabáše!” Stále hlasitěji a hlasitěji volali: „Barabáše! Barabáše!” Pilát si myslel, že jeho otázku nepochopili, a znovu se zeptal: **Marek 15,9** „Chcete, abych vám propustil krále Židů?” Ale oni zase křičeli: **Lukáš 23,18 (B21)** „Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!” Potom se jich Pilát zeptal: **Matouš 27,22** „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Kristus?” Rozzuřený dav řval jako posedlý démoni. V davu dokonce byli samotní démoni v lidské podobě, nedala se tedy očekávat žádná jiná odpověď než: **Matouš 27,22** „Ať je ukřižován!” (srv. TV 470.3)

Pilate was troubled. He had not thought it would come to that. He shrank from delivering an innocent man to the most ignominious and cruel death that could be inflicted. After the roar of voices had ceased, he turned to the people, saying, “Why, what evil hath He done?” But the case had gone too far for argument. It was not evidence of Christ's innocence that they wanted, but His condemnation. DA 733.3

DA – Touha věků 733.3 Piláta to rozrušilo. Nečekal, že to zajde tak daleko. Zdráhal se vydat nevinného člověka té nejpotupnější a nejkrutější smrti, jakou lze způsobit. Když řev utichl, obrátil se k lidu se slovy: **Marek 15,14** „A čeho se vlastně dopustil?” Případ však zašel příliš daleko a pro zdůvodňování nebyl prostor. Lid nežádal důkaz Kristovy nevin, ale Jeho odsouzení. (srv. TV 471.1)

Still Pilate endeavored to save Him. “He said unto them the third time, Why, what evil hath He done? I have found no cause of death in Him: I will therefore chastise Him, and let Him go.” But the very mention of His release stirred the people to a tenfold frenzy. “Crucify Him, crucify Him,” they cried. Louder and louder swelled the storm that Pilate's indecision had called forth. DA 733.4

DA – Touha věků 733.4 Pilát se Ježíše přesto snažil zachránit. **Lukáš 23,22** „Řekl jim potřetí: ‘Co tedy ten člověk udělal zlého? Žádný důvod pro trest smrti jsem u něj nenalezl. Potrestám ho tedy [zbičováním] a propustím.’” Avšak pouhá zmínka o propuštění lid rozzuřila ještě mnohonásobně více. Křičeli: **Lukáš 23,21** „Ukřižuj, ukřižuj ho!” Bouře vyvolaná Pilátovou nerozhodností sílila. (srv. TV 471.2)

Matouš 27:24-30 ²⁴Když Pilát uviděl, že to ničemu neprospívá, ale že pozdvižení je čím dál větší, vzal vodu, umyl si před zástupem ruce a řekl: “Jsem nevinný krví tohoto spravedlivého. Je to vaše věc.” ²⁵A všechen lid na to řekl: “Jeho krev na nás a na naše děti!” ²⁶Pak jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

²⁷Tehdy vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládního paláce a shromáždili k němu celý oddíl vojska. ²⁸Svlékli ho a oblékli mu šarlatový plášť, ²⁹upletli věnec z trní a vložili jej na jeho hlavu a do pravé ruky mu dali rákosovou hůl. Padali před ním na kolena a posmívali se mu: “Buď zdrav, králi Židů!” ³⁰A když ho poplivali, vzali tu hůl a začali ho bít po hlavě.

Wonder, O heavens! and be astonished, O earth! Behold the oppressor and the oppressed. A maddened throng enclose the Saviour of the world. Mocking and jeering are mingled with the coarse oaths of blasphemy. His lowly birth and humble life are commented upon by the unfeeling mob. His claim to be the Son of God is ridiculed, and the vulgar jest and insulting sneer are passed from lip to lip. DA 734.2

DA – Touha věků 734.2 Divte se, ó nebesa! Ó země, nevycházej z úžasu! Pohlédněte na utlačovatele a utlačovaného. Rozzuřený dav obklopuje Spasitele světa. Výsměch a urážky se mísí se sprostým rouháním a nadávkami. Bezcitný zástup s opovržením poukazuje na Jeho nízký původ a skromný život. Vysmívají se tomu, že se prohlásil za Božího Syna. Sprostě o Něm vtipkují a zesměšňují Jej. (srv. TV 471.4)

Izajáš 53:7 „Byl vystaven útlaku, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před střihači byl němý, ústa neotevřel.“

Jesus was calm and gentle, not losing His self-command, even when in stormy conflict, amid fiercest elements of opposition. 5T 481.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 481.4 Ježíš byl klidný a laskavý, neztrácel sebeovládání, ani když se ocitl v bouřlivém konfliktu, uprostřed nejuživějších projevů odporu.

Izaiáš 50:6 Svá záda nastavuji těm, kdo mě bijí, a své tváře těm, kdo rvou můj vous; tvář neskrývám před potupou a slinou.

Satan led the cruel mob in its abuse of the Saviour. It was his purpose to provoke Him to retaliation if possible, or to drive Him to perform a miracle to release Himself, and thus break up the plan of salvation. One stain upon His human life, one failure of His humanity to endure the terrible test, and the Lamb of God would have been an imperfect offering, and the redemption of man a failure. But He

who by a command could bring the heavenly host to His aid—He who could have driven that mob in terror from His sight by the flashing forth of His divine majesty—submitted with perfect calmness to the coarsest insult and outrage. DA 734.3

DA – Touha věků 734.3 Satan svedl krutý dav k hanobení Spasitele. Chtěl v Kristu vyvolat touhu po pomstě nebo Jej přimět k tomu, aby se vysvobodil vykonáním zázraku, a zmařil tak plán spasení. Jediná skvrna v Ježíšově pozemském životě, jediné selhání Jeho lidské přirozenosti v této hrozné zkoušce a Boží Beránek by nebyl dokonalou obětí. Vykoupení lidstva by skončilo neúspěchem. Ale Ježíš, který mohl jediným slovem přivolat na pomoc celý nebeský zástup či nahnat davu zábleskem svého božského majestátu hrůzu a odehnat jej od sebe, se s naprostým klidem podřídil i těm nejhrubším urážkám a projevům krutosti. (srv. TV 471.5)

Christ's enemies had demanded a miracle as evidence of His divinity. They had evidence far greater than any they had sought. As their cruelty degraded His torturers below humanity into the likeness of Satan, so did His meekness and patience exalt Jesus above humanity, and prove His kinship to God. His abasement was the pledge of His exaltation. The blood drops of agony that from His wounded temples flowed down His face and beard were the pledge of His anointing with "the oil of gladness" (Hebrews 1:9.) as our great high priest DA 734.4

DA – Touha věků 734.4 Nepřátelé po Kristu žádali, aby své božství dokázal nějakým zázrakem. Měli však před sebou daleko větší důkaz, než jakého se dožadovali. Stejně jako krutost snižovala ty, kdo Krista mučili, pod úroveň člověka až do podobnosti Satana, tak tichost a trpělivost povznášely Ježíše nad úroveň člověka a dokazovaly Jeho spřízněnost s Bohem. Jeho ponížení bylo příslibem Jeho povýšení. Krvavé kapky smrtelného zápasu stékající po zraněných spáncích na tvář a vousy byly zárukou Jeho pomazání **Židům 1,9** „olejem veselí“ jako našeho Velekněze. (srv. TV 471.6)

Satan's rage was great as he saw that all the abuse inflicted upon the Saviour had not forced the least murmur from His lips. Although He had taken upon Him the nature of man, He was sustained by a godlike fortitude, and departed in no particular from the will of His Father. DA 735.1

DA – Touha věků 735.1 Když satan viděl, že Spasitel při všem tom strašném příkoří nevypustil z úst ani jediné reptavé slovo, zuřil. Ačkoliv na sebe Ježíš vzal lidskou přirozenost, podpírala Jej božská statečnost. Ani v nejmenším se neodchýlil od Otcovy vůle. (srv. TV 471.7)

Izaiáš 50:7-9 ⁷Panovník Hospodin mi pomáhá, proto nebudu zahanben; proto jsem nastavil svou tvář jako křemen [tzn. že je nezvratně rozhodnut dát svůj život za mnohé] a vím, že se nebudu stydět. ⁸Blízko je ten, kdo mne ospravedlňuje, kdo se mnou povede při? Povstaňme spolu! Kdo bude mým žalobcem? Ať ke mně přistoupí! ⁹Hle, Panovník Hospodin mi pomáhá, kdo mě chce prohlásit vinným? Hle, ti všichni se obnosí jako oděv, sežere je mol [tzn., že jejich postoj neobstojí a sami propadnou zkáze].